

Idet jeg gaar ud fra, at den Omtale af Enkeltheder, som der ellers kunde være Anledning til, naar Talen er om et Organisationsforslag for Udenrigsministeriet, vil kunne ske i Udvalget, skal jeg slutte med at sige, at vi er villige til at underkaste Forslaget en Udvalgsbehandling og er villige til at medvirke til dets Fremme saa hurtigt, som det overhovedet er muligt.

Udenrigsministeren (Moltesen): Maa jeg takke de ærede Ordførere for den meget velvillige Behandling, de har givet dette Forslag. Da det sikkert vil blive vedtaget omtrent i samme Skikkelse her i dette høje Ting som i Folketinget, for ikke at sige i samme Skikkelse, skal jeg ikke gaa ind paa mange Enkeltheder i det. Til det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Hauch) skal jeg sige, at jeg er enig med ham i hans Udtalelser om Andenlegationssekretærposterne; jeg kunde i høj Grad ønske dem bevaret baade i Paris, i Berlin og i London. Derimod kan jeg ikke se, der skulde være nogen Grund til, saadan som det ærede Medlem mente, at sætte Aldersgrænsen for Udenrigstjenestens Embedsmænd op over de 70 Aar, naar det ikke i øvrigt sker. Jeg ved ikke, om man vil tage den Konsekvens, men i Udenrigstjenesten, hvor Avancementsforholdene er saa slette, som de er, kan jeg i hvert Fald ikke ønske, at Grænsen skal ligge over 70 Aar. Jeg kunde snarere tænke mig at gaa ned til 67 Aar som i Sverige, men det har heller ikke nogen praktisk Betydning.

Med Hensyn til de handelspolitiske Skuffelser, som det ærede Medlem omtalte, at vort Forhold til Sovjetrusland havde bragt os, kan jeg ikke indse, at det bør føre til en Indskrænkning af vor Repræsentation dér. Vor Repræsentation i Leningrad vil jo gaa ned fra anden til tredje Klasse efter dette Forslag saavel som efter det Forslag, jeg havde den Ære at forelægge, men Skibsfarten og Erhvervene i det hele taget har ment, at det var nødvendigt at opretholde en Generalkonsulpost netop i Leningrad. At den dyrere Repræsentation i Moskva ikke har bragt os synlige handelspolitiske Resultater, tror jeg ikke, man kan bebrejde vor Repræsentation, for der er jo dybereliggende Aarsager til den Ting.

I Anledning af det ærede Medlems Bemærkninger om Australien vil jeg blot gøre opmærksom paa, at det allerede er foreslaaet, at Generalkonsulposten i Sidney skal gaa ned i en lavere Lønningsklasse ved Skifte, saa dér kan vi blive enige.

Jeg er af en anden Mening end det ærede Medlem med Hensyn til Konstantinopel

eller rettere sagt Tyrkiet. Vi har faaet stærke Udtalelser fra ledende Side om, hvilken Betydning det vilde have, om man gjorde den derværende Chargé d'affaires til Gesandt, og det koster os ikke mere end godt og vel 10 000 Kr. om Aaret at foretage denne Forandring. Noget andet er det med Madrid, hvor jeg vilde ønske, at Rigsdagen ogsaa vilde vedtage at oprette et Gesandtskab, men det vil koste mellem 40 000 og 50 000 Kr., og da der her er Tale om Nedskæring, kan jeg godt forstaa, at Folketinget er veget tilbage fra at foreslaa denne nye dyre Posts Oprettelse.

Til det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Bramsnæs) skal jeg sige, at den Lov, som blev givet i 1921, var helt og holdent bygget paa den store Kommissions Forslag. At Rammerne var for store, er vi nu alle enige om, og det var godt, at nogle var klogere den Gang end vi, der var med til at arbejde for, at den store Kommissions Tanker kunde udføres i deres hele Udstrækning. Men naar vi, der var med til det den Gang, handlede, som vi gjorde, var vi under den almindelige Psykose, og at en Opposition altid er bedre stillet end et Regeringsparti, som naturligvis tager Regeringens Forslag — det var bygget op paa den alsidige Kommissions Betænkning —, er givet. Jeg er ikke tilbøjelig til at tro, at hvis det ærede Medlem den Gang havde været Minister, og jeg havde været i Opposition, havde Stillingen været omvendt.

Men nu er vi altsaa enige, enige om, at vi skal indskrænke os, og vi er endvidere enige i dette — som jeg ikke forstaa, man ikke vil anerkende, at ogsaa vort Udenrigsministerium er helt inde paa —, at det økonomiske og politiske staa i den nøjeste Forbindelse med hinanden. Jeg husker, at jeg som Ordfører ved Behandlingen af Lovforslaget i 1921 sagde, at naar vi skulde have dette Oplysningsbureau, naar vi skulde have hele Erhvervspolitikken ind under Udenrigsministeriet, maatte i Virkeligheden Følgen blive, at Handelsministeriet ophævedes og gled ind under Udenrigsministeriet. Det blev meget unaadigt optaget ikke alene af mit eget Parti, men ogsaa af andre, som staa det ærede Medlem nærmere. Handelsministeriet blev ikke ophævet; det har sine Opgaver, ligesom Udenrigsministeriet har sine, men jeg har Indtrykket af, at hidtil har Forbindelsen mellem Udenrigsministeriet og Ressortministerierne, ogsaa Erhvervsministeriet, været det aller bedste; der har ikke været nogen Gnidning. Nej, det nye Syn har i den Grad, tror jeg, jeg kan sige, gennemtrængt